

Plešimož je globoko vzdihnil. Nato se je žalostno zamislil.

Medvediči so ga gledali.

»Ali so vas topli?« je vprašal Šapar.

»Ne samo topli,« je pripovedoval stric. »Če bi me bili samo s šibo, bi bilo še dobro. Bilo je mnogo hujše... Ko sem bil še majhen, sem zašel daleč od Hude luknje. Dobil me je človek. Potlačil me je v vrečo in me odnesel. Jokal sem, seveda sem jokal in vpil. Toda mati me ni slišala, bila je daleč. Človek mi je dal malo jesti. Bil sem ves črn od gladu. Ko sem nekoliko zrasel, me je zaprl v železno kletko. Pod kletko je zakuril ogenj. Začelo me je strahovito peči v tace. Hu, kako je to žgalo! Vstal sem pokonci, da me je peklo samo v dve šaki. Pa še tega nisem mogel prestajati. Privzdigoval sem zdaj eno zdaj drugo nogo. To pa zato, da me ni peklo v oba podplata hkrati. Človek pa je med tem piskal na dudo. Bolj ko je piskal, hitreje sem plesal in se vrтел... Tako sem se naučil plesati. Kadarkoli je človek zapiskal, sem takoj zaplesal, četudi me ni več peklo... Tako, vidite, je bilo, medvediči moji.«

Stari medved si je s šako otrl solzo iz oči.

Capljača ni več mikalo, da bi se učil plesati.

(Dalje.)

Gustav Strniša:

Velikonočna procesija.

*V soncu bandero vihra
s procesijo sredi polja:
molijo krepke kmetice,
rdeva deklicam lice,
žarki prijazno bleste,
njive se mlade smeje.*

*V soncu bandero vihra:
starci in starke, žené,
fantje, otroci hite.
Zadnja monštranca je zlata,
Jezus med brazdami gre,*

*vsa oživela je trata,
cvetke pomladne dehte.
V soncu bandero vihra,
dviga se — jadro nebeško,
barčico vodi človeško,
da ne zaide v temine,
se ne razbije v pečine!
V vasi ubrano zvoní,
zvonovi so se oglasili,
iz Rima so se povrnilí,
že Kristusu srečni pojo,
ki blagoslovlja zemljó!*